

«Veure com t'allunyes d'Àfrica i la deixes enrere... no té preu!»

Miquel Àngel Ramos serà al Cafè del Taller aquest dijous a les nou del vespre per explicar la ruta de 1.100 quilòmetres que va fer a peu des de Tarifa fins a Gijón aquest estiu

Miquel Àngel Ramos en un dels moments de la travessa que va fer aquest estiu.

El tarragoní Miquel Àngel Ramos -conegut popularment amb el nom de Sanmi-, presentarà una conferència-projecció anomenada "1.100 quilòmetres d'horitzons a peu i en solitari". Manresà d'adopció i membre de la Colla Castellera Tirallongues i de Xàldiga, Ramos, de 38 anys, farà un repàs de la seva experiència en la travessa que va fer l'estiu passat tot sol i a peu de Tarifa a Gijón, seguint part de la mítica Via de la Plata, antic eix natural de l'oest de la Península. Serà el dijous 12 de novembre al Cafè del Taller (carrer Sobrerroca, 14) a les nou del vespre.

Sempre t'ha cridat l'atenció el món de l'alpinisme?

Quan el 1994 el meu pare em va pagar un guia per pujar a l'Aneto vaig descobrir la meva estima per la natura i en concret per la muntanya. Al principi, amb el meu tiet feia escapades a la muntanya i de mica en mica em vaig anar engrescant i vaig descobrir tot un món, del qual sento que en formo part.

Parles, sobretot, de muntanya... Quines són les més altes que has pujat?

He fet ascensions a cims com el Mont Blanc i altres quatre mils dels Alps, així com a l'Elbrus, de 5.642 metres, que és el cim més alt d'Europa.

Però el que presentes dijous no és una ascensió...

No. De travesses com la que explicaré dijous en vaig fer una altra que em va portar des del Cap de Creus fins a Porto. Vaig creuar el Pirineu fins a Irún i des d'allà vaig fer un tros del Camí de Sant Jaume que em va portar a Finisterre. Un cop allà vaig arribar fins a Lusitana.

Déu n'hi do!

M'hi vaig estar dos mesos, de setembre a desembre i vaig fer un total de dos mil quilòmetres.

Sembla, però, que no en vas tenir prou... què em pots dir dels 1.100 quilòmetres que vas fer durant aquest estiu?

Anar de Tarifa a Gijón em va permetre conèixer una part de la Península bastant desconeguda per a mi, així com tota la història de la Via de la Plata, amb forta incidència de la cultura romana. Vaig ser testimoni de l'arquitectura i els paisatges de tot tipus, de vegades monòtons com la devesa extremeña o els camps inacabables de Castella i Lleó, i altres moments salvatges i feréstecs com la Serralada Cantàbrica en la seva entrada a Astúries. Em van impactar, també, les platges paradisiàques de Tarifa fins a Cadis, amb sistemes dunars increïbles... veure com et vas allunyant el primer dia i el segon tot deixant Àfrica a la teva esquena... no té preu! Per no parlar de l'arribada a Gijón, fita culminant del viatge!

Quina ha estat la millor vivència?

Uf, n'hi va haver moltes! Des de les platges dels primers dies, fins a visitar ciutats com Salamanca, passant per l'entrada a Astúries pel Port de Pajares... En especial, però, tinc molt bon record de l'arribada a la platja de San Lorenzo, a Gijón: 46 dies després de mullar les meves mans en el punt on la Mediterrània s'ajunta amb l'Atlàntic, ho feia al Cantàbric. També tinc alguna anècdota divertida, com quan un conill em va saltar a sobre perquè passava prop del seu amagatall o quan el primer dia de la ruta em vaig ficar en una base militar i em va tocar saltar un filat.

I la pitjor?

A l'alberg de Casar de Càceres estava sol i va entrar un transeünt borratxo. Vaig haver d'avisar els responsables que el fessin fora i aguantar un grup de "quinquis" cridant bona part de la nit. Una altra cosa que vull destacar és la calor que vaig passar. De fet, fins que no vaig creuar Extremadura intentava posar-me a caminar a les cinc o les sis del matí per evitar les altes temperatures. I és que a les sis de la tarda s'havia arribat als 47 graus!

Sempre camines sol?

Totalment sol. Penso que per fer aquest tipus de rutes el millor és dependre només de tu, marcar-te el ritme i anar fent. Tot i així, quan vaig fer el tram de León a Oviedo vaig coincidir amb nou peregrins. Durant la resta de la ruta, però, pràcticament no em vaig trobar ningú.

Què duies a la motxilla?

Poca cosa: una estoreta, un sac d'estiu, un parell de mudes, dues samarretes, ulleres de sol, un parell de pantalons curts i uns de llargs, una farmaciola petita i crema solar. També vaig agafar un forro polar, la targeta de crèdit per si de cas, i, com no podia ser d'una altra manera, la meva estimada càmera de fotos! De fet, no cal gaire cosa per viatjar de la manera que ho faig jo.